FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON
fremsat den 2. juli 1987 *

Høje Domstol.

I — Bestemmelse af retstvistens genstand

1. Nærværende retstvist udspringer af behandlingen af en sag om anerkendelse af en sygdom som en erhvervssygdom, jfr. bestemmelserne herom i artiklerne 17 ff. i Ordning om Dækning af Risikoen for Ulykker og Erhvervssygdomme hos Tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »ordningen«). Ordningen er vedtaget til gennemførelse af artikel 73 i Vedtægt for Tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, der omhandler de garanterede ydelser på området. Behandlingen af sådanne sager sker i to — sommetider tre — successive faser.

2. Som første fase iværksætter administrationen — når den fra en tjenestemand ved den pågældende institution har modtaget en anmeldelse med begæring om anerkendelse af en sygdoms erhvervsmæssige oprindelse — en undersøgelse »med henblik på at tilvejebringe alle oplysninger om lidelsens art, hvorvidt den er af erhvervsmæssig oprindelse og omstændighederne ved dens opståen« [1]. På grundlag af undersøgelsesrapporten fremlægger den eller de af institutionen udpegede læger deres konklusioner [2], som institutionen derefter lægger til grund for sin afgørelse.

3. Under den anden fase gives der den ydelsessøgende mulighed for at gøre sig bekendt med begrundelsen for den afgørelse, som ansættelsesmyndigheden er indstillet på at træffe. Inden ansættelsesmyndigheden træffer en endelig afgørelse, giver den nemlig »meddelelse... om *udkastet* til nævnte afgørelse, ledsaget af de *konklusioner*, som er afgivet af den eller de af institutionen udpegede læger« [3]. Tjenestemanden eller de øvrige ydelsesberettigede kan endvidere »anmode om, at *hele lægeerklæringen* oversendes til en af dem valgt læge« [4].

4. Der *kan* endelig blive tale om en tredje fase, såfremt den ydelsessøgende »inden for 60 dage [anmoder] om, at det i artikel 23 fastsatte lægeudvalg afgiver udtalelse« [5].

5. Sagsbehandlingen afsluttes med, at ansættelsesmyndigheden »på grundlag af de konklusioner, som er afgivet af den eller de af institutionerne udpegede læger«, og i givet fald efter høring af lægeudvalget, træffer afgørelse om anerkendelse af en sygdoms erhvervsmæssige oprindelse [6].

6. I sagen her er tvisten opstået under den anden fase. I forbindelse med den verserende sag om anerkendelse af en erhvervssygdom, som fru Strack's nu afdøde mand rejste, blev fru Strack opmærksom på, at hendes mands aktmappe ikke var komplet, og hun anmodede herefter ved en senere bekræftet skrivelse af 24. maj 1985 formelt Kommissionen om adgang til *personligt* at kunne gennemse afdødes *komplette* aktmappe, navnlig akterne vedrørende det kontamineringsuheld, som han var udsat for i

* Oversat fra fransk.

1 — Artikel 17, stk. 2, afsnit 1.

2 — Artikel 17, stk. 2, sidste afsnit.

3 — Artikel 21, stk. 1; fremhævet her.

4 — Artikel 21, stk. 1, andet punktum; fremhævet her.

5 — Artikel 21, stk. 2.

6 — Artikel 19.

1970, samt konklusionerne i de sagkyndige udtalelser og lægeerklæringer herom. Kommissionen, som den 13. juni 1985 havde tilsendt fru Strack et udkast til afgørelse, imødekom ikke anmodningen. I skrivelser af 2. og 30. juli 1985 anførte Kommissionen, at fru Strack i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 26 havde adgang til hr. Strack's personlige aktmappe, og at det lægelige aktmateriale, herunder akterne vedrørende den bestråling, som Strack havde været udsat for, i henhold til ordningen kunne forelægges for en læge valgt af sagsøgeren. Den 31. juli 1985 udpegede sagsøgeren en læge.

7. Genstanden for det af fru Strack indbragte søgsmål er det afslag på aktindsigt, som efter sagsøgerens mening fremgår af Kommissionens førnævnte skrivelser. Som det fremgår af sagens akter, er sagsøgerens formål med nærværende søgsmål at få anerkendt, at en afdød tjenestemands ydelsesberettigede efterladte under en sag om anerkendelse af en erhvervssygdom, efter at ansættelsesmyndigheden har fremsat udkast til afgørelse, men før den ydelsessøgende har udpeget tillidslægen, har ret til *personligt* og *umiddelbart* at gøre sig bekendt med afdødes *komplette* personlige aktmappe. Der må således tages stilling til — for det første — om samtlige data vedrørende en tjenestemand uanset deres art skal — og alene må — forefindes i den personlige aktsamling, der omhandles i vedtægtens artikel 26, hvorefter der »for hver tjenestemand [kun] kan... føres én aktsamling«; for det andet — i benægtende fald — om de lægelige oplysninger er umiddelbart tilgængelige eller kun på de betingelser, der er angivet i ordningens artikel 21. Jeg skal behandle de to spørgsmål hver for sig.

II — Begrebet aktmappe i tjenestemandsvedtægtens artikel 26

8. Selv om der efter den udtrykkelige bestemmelse i artikel 26 kun må føres én aktmappe for hver tjenestemand, er dette princip om, at der kun findes én og samme aktmappe, modsat sagsøgerens opfattelse ikke alene ingen hindring for, at man af praktisk-administrative grunde holder helbredsoplysninger vedrørende en tjenestemand for sig, men — og dette er det væsentlige — også af fagetiske hensyn er en sådan ordning påkrævet under hensyn til disse oplysningers særlige karakter.

9. Artikel 26 indeholder følgende principielle forskrift:

»Akterne vedrørende den enkelte tjenestemand skal omfatte:

a) samtlige dokumenter, der vedrører hans tjenesteforhold samt enhver bedømmelse af hans kvalifikationer, indsats eller adfærd;

b) tjenestemandens bemærkninger til disse dokumenter«.

»Bedømmelserne« vedrører den ansattes forhold i tjenesten og er grundlaget for ansættelsesmyndighedens beslutninger om forfremmelse i henhold til vedtægtens artikler 43 og 45. For så vidt angår de andre dokumenter, er bestemmelsen efter min mening så vidt formuleret, at man hertil kan henregne ethvert dokument, hidrørende fra ansættelsesmyndigheden eller tjenestemanden, der ligesom de førnævnte bedømmelser vedrører forhold, der er reguleret i vedtægten. Man kan nemlig ikke anlægge en så snæver

opfattelse af den personlige aktmappes indhold, at den alene skal omfatte de aktstykker, der har betydning for tjenestemandens karriere som reguleret i vedtægtens afsnit III. Ethvert dokument, der vedrører forhold reguleret i vedtægten, skal, uanset hvilken instans det hidrører fra, tilakteres den personlige aktmappe, såfremt dokumentet kan være relevant for — og i givet fald påvirke — tjenestemandens tjenstlige stilling og karriere[7].

Administrationen er i særlig grad forpligtet til at lægge denne vide forståelse af dokumentbegrebet til grund som følge af bestemmelsen i artikel 26, hvorefter

»institutionen... ikke mod en tjenestemand [kan] påberåbe sig eller gøre gældende de under litra a) nævnte dokumenter, medmindre tjenestemanden er blevet gjort bekendt med dem, før de blev indsat i akterne«,

således at tjenestemanden kan fremsætte bemærkninger hertil i overensstemmelse med artikel 26, litra b). Som følge af denne bestemmelse, der hviler på princippet om kontradiktion[8], bør administrationen nemlig anlægge en rummelig fortolkning af, hvad der henhører i aktmappen. Tjenestemanden, der har umiddelbar aktindsigt i aktmappen, kan over for forvaltningen støtte ret på ethvert aktstykke, som han herunder måtte blive bekendt med, også selv om han ikke formeligt har fået dokumentet tilstillet.

10. Henset til artikel 26's vide anvendelsesområde melder det spørgsmål sig, om aktstykker, der indeholder lægelige oplysninger om en tjenestemand, og som er vedtægtsmæssigt udfærdiget af institutionens kompetente tjenestegren — f. eks. aktstykker vedrørende den obligatoriske lægeundersøgelse, der skal gennemføres før ansættelse[9] — ikke bør betragtes som en del af den personlige aktmappe, hvilket er sagsøgerens opfattelse. En sådan opfattelse synes umiddelbart at finde støtte i artikel 26, henset til at bestemmelsen dels er tavs vedrørende dette spørgsmål, dels er placeret i vedtægtens afsnit II vedrørende »tjenestemandens rettigheder og pligter«, der nødvendigvis henviser til de følgende afsnit. Spørgsmålet kan ikke afgøres med henvisning til, at man efter en rent sproglig fortolkning af bestemmelserne i artikel 26 skulle kunne sondre mellem dokumenter, »der vedrører [tjenestemandens] tjenesteforhold« og andre — lægelige — dokumenter. Helbredsoplysninger vedrørende en ansat kan naturligvis påvirke hans tjenstlige stilling, og man kan derfor ikke anlægge en så snæver betragtning, at aktmappen kun skulle omfatte rent administrative dokumenter[10]. Det anførte kan støttes på to forhold:

— artikel 26 fastslår udtrykkeligt, at de oplysninger, de findes i den personlige aktmappe er *fortrolige*: »akterne skal behandles fortroligt og kan kun gennemses i administrationsafdelingens kontorer«;

— princippet om, at der kun må findes *én aktmappe*, hvilket også følger af artikel 26: »for hver tjenestemand kan der kun føres én aktsamling«.

11. Af hensyn til den lægelige tavshedspligt må princippet om, at der kun findes én aktmappe, imidlertid undergives en begrænsning. Som anført af generaladvokat Capo-

7 — 88/71, Brasseur, Sml. 1972, s. 131; org. ref. Rec. 1972, s. 499, jfr. præmis 11, og generaladvokat Roemers forslag til afgørelse s. 509.

8 — Jfr. den førnævnte dom i sag 88/71, præmisserne 7 ff.

9 — Vedtægtens artikel 28, litra e), og artikel 33.

10 — 74/72, di Blasi, Sml. 1973, s. 847, jfr. præmisserne 10 og 11 forudsætningsvis.

torti i dennes forslag til afgørelse i sag 155/78, frk. M., har

»den lægelige tavshedspligt... især... til formål at beskytte patienten«,

idet dens formål er at

»forhindre, at den, som har behov for behandling, af angst for, at lægen vil kunne offentliggøre resultaterne af undersøgelsen over for tredjemænd, undlader at søge lægens hjælp; den skal desuden forhindre, at patientens sundhed bliver forstyrret gennem oplysninger om hans tilstand, og at patienten bliver skadet« [11].

Den særlige tavshedspligt med hensyn til oplysninger vedrørende en tjenestemands helbredsforhold begrænser for det første ansættelsesmyndighedens adgang til disse oplysninger. Dette skal fremgå af, at ansættelsesmyndigheden selv under en sag om anerkendelse af en sygdom som erhvervssygdom i henhold til ordningens artikel 21 kun har en begrænset adgang til de lægelige bedømmelser, idet ansættelsesmyndigheden alene får forelagt de rådgivende lægers *konklusioner*, og ikke »hele lægeerklæringen«, som konklusionerne bygger på. Som anført af generaladvokat Capotorti kan det forekomme, at patienten selv må bøje sig for den lægelige tavshedspligt, idet institutionens læge kan finde det rettest at udvise en vis tilbageholdenhed, hvis han mener, at der er fare for, at tjenestemandens sundhed kan blive forværret, såfremt han får kendskab til alle sine helbredsoplysninger. I disse tilfælde yder den fortrolighedsgrundsætning, der fastslås i artikel 26, ikke en tilstrækkelig garanti for, at den lægelige tavshedspligt iagttages. Med henblik herpå er det derfor nødvendigt, at hverken administrationen eller den ansatte gives *direkte* adgang til de oplysninger, der er undergivet lægelig tavshedspligt. Når alt kommer til alt, består den bedste beskyttelse af den lægelige tavshedspligt i, at lægelige data og administrative oplysninger holdes adskilt, såvel organisatorisk — de omhandlede data forvaltes af lægetjenesten — som fysisk, nemlig ved at der under den personlige aktmappe oprettes en »underaktmappe« for lægelige oplysninger.

12. Modsat sagsøgerens opfattelse må det således lægges til grund, at princippet om, at der kun findes én personlig aktmappe, ikke er til hinder for, at aktmateriale af lægeligt indhold behandles i særskilt regi, idet institutionen af fagetiske hensyn, som værnes ved den lægelige tavshedspligt, ikke alene har ret til, men også pligt til at føre en særskilt aktmappe med lægelige oplysninger. Kommissionen handlede derfor rigtigt og også i Euratom-medarbejdernes interesse, da den i 1968 afskaffede en praksis, som bestod i, at man holdt alle lægelige og administrative dokumenter vedrørende de ansatte samlet under et. Selv om man kan beklage, at Strack's personlige aktmappe ikke indeholdt nogen oplysning om, at den lægelige dokumentation befandt sig i en særlig aktmappe — dette havde været en nyttig oplysning for sagsøgeren — så kan man ikke kritisere ansættelsesmyndigheden for selve ordningen med særskilt aktering, eftersom den er begrundet i hensynet til tavshedspligten. Heroverfor står imidlertid det princip, der udtrykkeligt fastslås i artikel 26:

»en tjenestemand har også efter fratræden fra tjenesten ret til at gøre sig bekendt med alle dokumenter i de akter, der vedrører ham«.

Man kan derfor som sagsøgeren med føje rejse det spørgsmål, om dette princip, når der er tale om lægelige oplysninger, bør un-

11 — 155/78, frk. M., Sml. 1980, s. 1797, jfr. s. 1820.

dergives en vis begrænsning i forhold til tjenestemanden selv. Dette spørgsmål er det andet, som er rejst under tvisten, nemlig om de *betingelser*, hvorunder en ansat har *adgang* til sin egen lægelige aktsamling.

III — Adgangen til de lægelige oplysninger

13. Dette spørgsmål må i lyset af omstændighederne i den foreliggende sag besvares under hensyn til på den ene side den lægelige tavshedspligt, på den anden side bestemmelserne om behandlingen af en sag om anerkendelse af en sygdom som erhvervssygdom, som er rejst af sagsøgerens mand.

14. I forbindelse med pådømmelsen af sager om afslag på ansættelse på grund af fysisk uegnethed har Domstolen fastslået, at

»den lægelige tavshedspligt... — bortset fra ekstraordinære omstændigheder — tvinger enhver læge til at vurdere rimeligheden af at meddele de mennesker, som han behandler eller undersøger, arten af deres eventuelle sygdomme« [12].

Selv om den lægelige tavshedspligt for fællesskabsinstitutionens rådgivende læger er hovedreglen i forhold til tredjemænd, og i første række i forhold til fællesskabsadministrationen selv, så må den være undtagelsen i forhold til den involverede person. Sagt mere almindeligt: det fremgår, at lægen som den, der afgør tavshedspligtens rækkevidde, er det mellemled, som skal benyttes med henblik på at få adgang til de lægelige oplysninger. Efter det almindelige princip, der er fastslået i artikel 26, næstsidste stykke, må der således, medmindre andet er bestemt, tilkomme enhver tjenestemand en ret til umiddelbar og personlig aktindsigt i aktmappen med lægelige oplysninger. Følger det imidlertid heraf, at Kommissionen tilsidesatte dette princip, da den nægtede fru Strack adgang til de lægelige oplysninger på anden måde end via en af hende udpeget læge, navnlig henset til, at hr. Strack, hvilket er ubestridt, udtrykkeligt havde dispenseret fra den lægelige tavshedspligt, for så vidt angik oplysninger af betydning for den sag om anerkendelse af en erhvervssygdom, som han havde iværksat? Spørgsmålet må besvares benægtende.

15. Efter ordningens artikel 21 kan tjenestemanden, henholdsvis den ydelsesberettigede, anfægte de konsekvenser, som ansættelsesmyndigheden efter afslutningen af den administrative procedure forventer at drage af de udtalelser, der foreligger fra institutionens rådgivende læger. I henhold til ordningen sikres prøvelsen af det lægelige fundament for ansættelsesmyndighedens udkast til afgørelse således derved, at den ydelsessøgende kan begære, at hele lægeerklæringen, der ligger til grund for institutionslægernes konklusioner, oversendes til en læge, som den ydelsessøgende har valgt. Modsat sagsøgerens opfattelse, og uden herved at forudskikke nogen mening om indholdet af lægeerklæringen i nærværende sag, anser jeg dette princip om »formidlet« adgang til hele lægeerklæringen for nødvendigt.

16. Ved at inddrage en læge i sagen, som den ydelsessøgende har tillid til, forener man hensynet til den lægelige tavshedspligt med begrundelsespligten. Som understreget af Domstolen i forbindelse med pådømmelse

12 — 121/76, Moli, Sml. 1977, s. 1971, jfr. præmis 14; 75/77, Mollet, Sml. 1978, s. 897, jfr. præmis 15; 155/78, jfr. ovenfor, præmis 16.

af sager om afslag på ansættelse på grund af fysisk uegnethed kan disse hensyn nemlig forenes rimeligt ved at

»den pågældende får mulighed for at forlange og opnå, at uegnethedsgrundene meddeles af en læge, som vedkommende selv har valgt, og denne underretning bør navnlig gøre det muligt for den pågældende — *enten direkte eller gennem hans læge* — at vurdere, om den afgørelse, som afskærer ham fra ansættelse, er i overensstemmelse med vedtægtens regler« [13].

På det stadium i sagen, hvor *udkastet til afgørelse* foreligger, skal både tjenestemanden eller den i øvrigt ydelsesberettigede i henhold til ordningens artikel 21, stk. 1, andet punktum, følge samme forskrift. Det skal imidlertid bemærkes, jfr. de førnævnte domme, at der inden for rammerne af den således påbudte fremgangsmåde normalt vil kunne gives den ansatte adgang til umiddelbart at gøre sig bekendt med hele den lægeerklæring, der er tilsendt den af ham udpegede læge; som allerede anført skal den lægelige tavshedspligt kun undtagelsesvis iagttages i forhold til tjenestemændene, nemlig når hensynet til deres helbredstilstand tilsiger det. Selv om det er tænkeligt, at den lægelige tavshedspligt rækker videre i forholdet til den ydelsesberettigede — ud fra ønsket om fortrolighed omkring afdødes personlige forhold — så gav Strack i denne sag som bekendt udtrykkeligt afkald på denne beskyttelse. Medmindre den af sagsøgeren udpegede læge udtalte sig herimod, var der således intet til hinder for, at sagsøgeren fik *umiddelbar og personlig* aktindsigt i hele lægeerklæringen.

13 — Jfr. de førnævnte domme i sag 121/76, præmis 15, sag 75/77, præmis 16, og sag 155/78, præmis 17; fremhævet her.

17. Oversendelsen af hele lægeerklæringen til den ansattes egen læge er i øvrigt grundlaget for, at den ansatte på basis af denne fagmands vurdering af det lægelige grundlag for de rådgivende lægers konklusioner i givet fald kan drage konsekvenserne af, at han ikke kan tiltræde udkastet til afgørelse, og forelægge sagen for lægeudvalget. Den ansatte vil således kunne træffe sin beslutning om eventuelt at lade lægeudvalget sammenkalde ud fra et fyldestgørende kendskab til sagens omstændigheder, hvilket navnlig har betydning med henblik på de omkostninger, som han måtte komme til at afholde i henhold til ordningens artikel 23, stk. 2. Den ydelsessøgende kan med andre ord med hjemmel i artikel 21 og som udtryk for grundsætningen om kontradiktion fremlægge sin egen læges konklusioner som korrektiv til de rådgivende institutionslægers konklusioner, hvorved de respektive konklusioner fremgår af samme dokument.

18. Endelig vil en aktindsigt i de lægelige dokumenter, der finder sted, *før* tjenestemanden eller den i øvrigt ydelsesberettigede har udpeget sin egen læge, dels fratage proceduren i henhold til ordningens artikel 21 enhver praktisk betydning, dels ske for tidligt. Det fremgår af sagen, at sagsøgeren med søgsmålet først og fremmest — og med føje — vil sikre sig, at lægeerklæringen reelt er *fuldstændig*, og dermed at lægeudvalget i givet fald kan agere effektivt i sagen. Bedømmelsen heraf forudsætter nødvendigvis, at lægeerklæringen *forinden* er fremsendt, samt — af de to nævnte grunde — at en medicinsk sagkyndig medvirker i sagen. Afgørelsen af, om en vis oplysning af lægelig art var et relevant moment ved udarbejdelsen af lægeerklæringen, må nødvendigvis

træffes på grundlag af en sammenligning mellem erklæringen og den pågældende oplysning. Sagsøgeren har således ikke godtgjort, at det var væsentligt for hende at få direkte adgang til de lægelige aktstykker under den pågældende fase af behandlingen af sagen om anerkendelse af en erhvervssygdom, dvs. *efter* at hun havde fået forelagt konklusionerne og ansættelsesmyndighedens udkast til afgørelse, men *før* hun havde udpeget sin egen læge, eftersom ordningens artikel 21 foreskriver, at alle disse relevante dokumenter skal oversendes til den valgte læge.

19. Kommissionen kunne således med føje afvise at give sagsøgeren *umiddelbar* aktindsigt i de dokumenter af lægeligt indhold, som Kommissionens rådgivende læger havde bygget deres konklusioner på. Idet Kommissionen i skrivelse af 2. juli 1985 anførte, at fru Strack

»i henhold til ordningen kan... begære, at de lægeerklæringer, som ligger til grund for udkastet til afgørelse, oversendes til en af hende valgt læge«,

og i skrivelse af 30. juli anførte, at de

»lægelige aktstykker... kan tilsendes den af fru Strack udpegede læge«,

har den følgelig anvendt ordningens artikel 21, stk. 1, andet punktum, korrekt.

20. Man kan ganske vist med rette rejse det spørgsmål, om Kommissionen ikke ved anvendelsen af denne sagsbehandlingsforskrift sinkede sagsøgerens adgang til bestemte dokumenter af *administrativt* indhold. Spørgsmålet opstår navnlig i relation til dokumenterne vedrørende det kontamineringsuheld, som Strack blev udsat for den 9. september 1970; disse dokumenter blev efter retsmødet fremlagt for Domstolen af Kommissionen. Dokumenterne indeholder nemlig en redegørelse for de faktiske omstændigheder i forbindelse med kontamineringen såvel som resultaterne af undersøgelser, især lægelige, som blev gennemført for at fastslå, hvor store doser der var optaget. Det er i virkeligheden ikke nødvendigt at afgøre dette spørgsmål i forbindelse med nærværende sag, eftersom Kommissionen respekterede sagsøgerens ret til at gøre sig bekendt med samtlige oplysninger af relevans for afgørelsen af, om hendes mands sygdom havde erhvervsmæssig oprindelse, og eftersom aktindsigt blev givet

— *umiddelbart*, for så vidt angår de administrative bilag, der udgjorde indholdet af hr. Strack's aktmappe på tidspunktet for de begivenheder, der gav anledning til tvisten,

— *efter at sagsøgeren havde udpeget sin egen læge*, for så vidt angår aktstykkerne af lægeligt indhold, hvortil Kommissionen henregnede dokumenter vedrørende kontamineringsuheldet.

Det må således, når alt kommer til alt, blot konstateres, at Kommissionen på det tidspunkt, da fru Strack fremsatte sin begæring, dvs. før hun havde udpeget sin egen læge, besvarede begæringen korrekt i henhold til vedtægtens artikel 26 og ordningens artikel 21. Jeg bemærker endvidere, at for så vidt som Kommissionen herved har henholdt sig til forskriften om oversendelse af hele lægeerklæringen til den ydelsessøgendes egen læge, skal to kumulative betingelser være fuldt opfyldt, hvis denne forskrift ikke skal blive en ren formssag.

21. For det første skal oversendelsen ske *rettidigt*. Så snart der fremsættes begæring om oversendelse af erklæringen, skal administrationen sørge for, at dette sker hurtigst muligt, da den ydelsessøgende fra tidspunktet for meddelelsen af udkastet til afgørelse

kun har tres dage til at sætte sig ind i udkastet, sammenligne det med de konklusioner, som ansættelsesmyndigheden har lagt til grund for sit udkast til afgørelse, og — endelig — tage stilling til, om han vil kræve lægeudvalget sammenkaldt. For det andet skal princippet om kontradiktion ved behandlingen af sager i henhold til ordningens artikel 21 nøje overholdes, hvilket forudsætter, at lægeerklæringen er *fuldstændig*. Som det fremgår af Kommissionens svar på de spørgsmål, Domstolen har stillet, skal lægeerklæringen således omfatte samtlige undersøgelser, sagkyndige udtalelser og lægeerklæringer, som den eller de læger, der er udpeget af institutionen, har bygget deres egne konklusioner på. I denne forbindelse kan det hverken under henvisning til den relativ korte frist, inden for hvilken den ydelsessøgende skal tage stilling, eller til, at den behandlende læge under denne fase kun kan agere i det begrænsede øjemed at vejlede sin patient med hensyn til, om lægeudvalget bør sammenkaldes, accepteres, at administrationen oversender en erklæring, der ikke indeholder *samtlige aktstykker af lægeligt* eller andet indhold, som den eller de af institutionen udpegede læger har bygget deres konklusioner på, og navnlig rapporterne vedrørende uheldet i 1970 såvel som vedrørende lægeundersøgelserne i umiddelbar tilknytning hertil. Det påhviler således administrationen, som tjenestemanden henhører under, at anlægge den *videst mulige fortolkning* af den ret til oplysninger, som tjenestemanden har via sin egen læge; forvaltningens tavshedspligt må ikke sammenblandes med den lægelige tavshedspligt, hvis rækkevidde endeligt afgøres af tjenestemandens læge.

22. På grundlag af hvad der er fremkommet under retssagen, synes der at have været en vis usikkerhed i så henseende, og det skal derfor understreges, at såvel den *forsinkede* fremsendelse af lægeerklæringen som den omstændighed, at den var *ufuldstændig*, efter omstændighederne kan indebære en så væsentlig krænkelse af de rettigheder, som vedtægtens artikel 73 og ordningen giver tjenestemanden eller den i øvrigt ydelsesberettigede, at den endelige afgørelse, som senere træffes af administrationen, bliver retsstridig. Det tilkommer Domstolen under udøvelsen af dens kompetence til at efterprøve de omstændigheder, hvorunder dels den af institutionen udpegede læge, dels lægeudvalget, har nået deres konklusioner, og i givet fald under behandlingen af et søgsmål, anlagt af sagsøgeren til prøvelse af ansættelsesmyndighedens afgørelse, at tage stilling til, om en sådan sagsbehandlingsmangel er væsentlig [14]. Hvordan det end måtte forholde sig i så henseende, så foreligger dette spørgsmål ikke til afgørelse i forbindelse med nærværende søgsmål, hvis genstand alene er Kommissionens afvisning af at give sagsøgeren umiddelbar aktindsigt, *før* hun havde udpeget sin egen læge, i de dokumenter, der fandtes i Strack's lægelige aktmappe, og som vedrører den sygdom, hvis erhvervsmæssige oprindelse er omtvistet; sagen vedrører ikke Kommissionens afvisning af at tilstille sagsøgerens egen læge visse af de dokumenter, der hørte til den fuldstændige lægeerklæring.

IV — Sammenfatning

23. Idet Kommissionen, som udtrykt i dens skrivelser af 2. og 30. juli 1985, har stillet forskellige betingelser for adgangen til den personlige aktmappe, alt efter om de aktstykker, der udgør dennes indhold, har administrativt eller lægeligt indhold, har den således overholdt grundsætningerne vedrørende behandling af disse to slags oplysninger hver for sig. Søgsmålet ses herefter ikke at være begrundet.

14 — 156/80, Morbelli, Sml. 1981, s. 1357, jfr. præmis 20; 189/82, Seiler, Sml. 1984, s. 229, jfr. præmis 15, samt forslag til afgørelse fra generaladvokat Simon Rozès, s. 246.

24. Det bemærkes imidlertid, at der på baggrund af Strack-sagens indviklede og særligt ømtålelige karakter krævedes andet og mere af administrationen end en ren formel og upræcis henvisning til de førnævnte bestemmelser, og dette så meget mere som der under sagens videre behandling har vist sig at være hold i sagsøgerens begæring, idet syv dokumenter, der vedrører den bestråling, som Strack var udsat for, og som ikke fandtes i hele lægeerklæringen, efter retsmødet er blevet fremsendt til lægeudvalget.

25. Selv om der som allerede nævnt ikke under nærværende sag er spørgsmål om bedømmelsen af en sådan mangel, så bør forholdet dog her undtagelsesvis tillægges betydning for afgørelsen af spørgsmålet om sagens omkostninger, idet sagsøgeren nødvendigvis ved henvendelse til administrationen måtte sikre sig, at lægeudvalget havde fået forelagt hele sagen.

26. Jeg foreslår herefter:

— at Kommissionen frifindes, og

— at Kommissionen dog pålægges sagens omkostninger.